

Vydat se v lijáku na vycházku do Bohnic ? Na první pohled by se mohlo zdát že jsme se zbláznili a vydali se tím správným směrem. Bohnická psychiatrická léčebna tu stojí v plné kráse a tak pro deset turistů z jedničky bude asi nejlepší rychle se zaregistrovat v kartotéce a nechat se hned vyšetřit.

To jsme však vůbec neměli v plánu, i když jsme do centrální budovy příjmu vešli, tak cílem nebylo důkladné psychiatrické vyšetření, ale trochu si prohlédnout jedno z nejrozsáhlejších zdravotnických zařízení na území Prahy. Přesto že je mu více než sto let, nelze mu ještě dnes upřít výjimečnost. Již pohled ze sídlištního parku na hlavní budovu, v ose propojenou s kostelem Svatého Václava, dává tušit, že se jedná o mimořádný soubor staveb, které spolu s podobným zařízením ve Vídni, byly nejmodernějšími ústavy své doby na území Rakouska-Uherska.

Však jsou také oba, pražský i vídeňský, dílem vynikajícího architekta Václava Roštlapila, autora dalších významných pražských staveb, je to třeba dnešní sídlo vlády-Strakova akademie, nebo Akademie výtvarných umění na pražské Letné.

Centrální budova i kostel Svatého Václava jsou prý navrženy ve stylu historizující estetiky

Celý rozsáhlý areál bohnické léčebny nejsou jen tyto dvě zajímavé stavby, zdobené krásnými mozaikami, ale neuvěřitelných dalších 71. staveb, zakomponovaných do rozsáhlého parku. Přes střídající se liják s drobným mrholením měla naše procházka něco do sebe, dokonale nasála atmosféru začínajícího podzimu, probarvujících se staletých listnáčů a padaného listí. Ostatně veder jsme si letos užili již dost.

Divadlo Za plotem s divadelní kavárničkou, vysloveně kultovní místo v bohnickém areálu

Během známých festivalů Mezi ploty se zde často sejde až 25. tisíc účastníků. Na několika pódii se vystřídají během jeho trvání desítky hudebních skupin. Výjimečný je festival také tím, že s ohledem na zúčastněné pacienty, se zde nekonzumuje žádný alkohol.

Nejznámější místa jsme tedy prošli, jedno hodně zajímavé, jsme si však pro velké mokro ještě schovali na příště. To je starý nemocniční hřbitov, dokonce opředený řečmi o starých rituálních pohřbech. Dávno se zde již nepohřívá a hřbitov je pro veřejnost uzavřený. My však ze zkušeností víme své o dírách v poničených hřbitovných plotech. A vědí o nich i satanisté, kteří si zde prý dávají dostaveníčko ke svým rituálům. Magické místo, určitě se sem někdy vypravíme.

Severním východem z nemocničního parku jsme se po pár desítkách metrů ocitli na staré bohnické návsi.

Děšť se na chvíli změnil v mrholení, zřejmě proto abychom si mohli udělat fotku před jednou z opravených památek na návsi. Ve stejný okamžik za námi přistál otáčející se autobus. Díky němu si nikdo nemůže myslet, že jsme někde v zapadlé obci jižních čech.

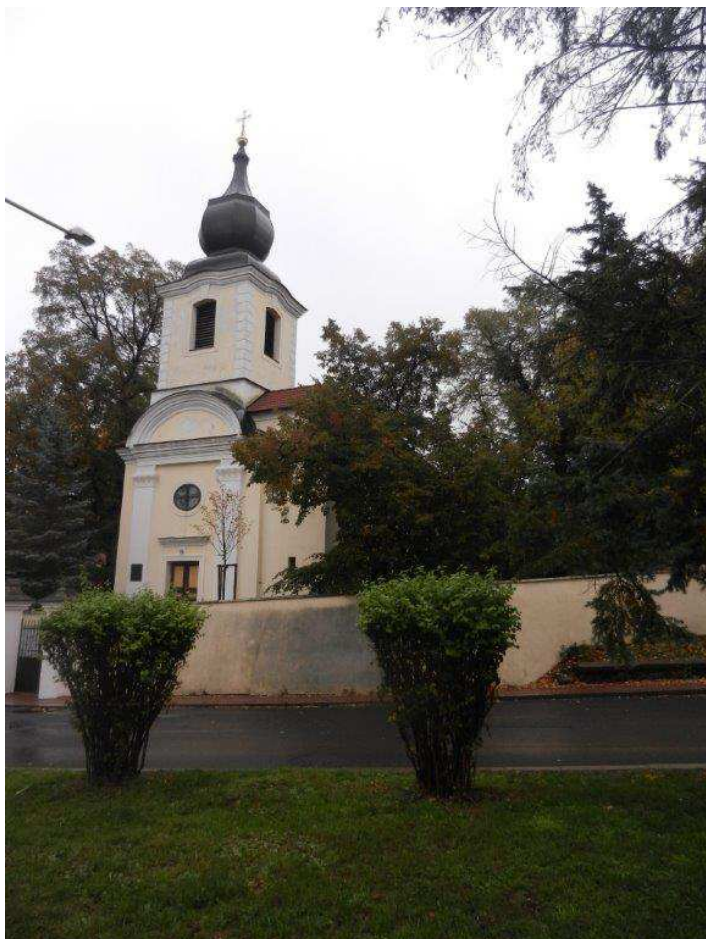
Baroko a panelák na první pohled je vidět kdo je tady vetřelec

Bohnický zámek, v současnosti psychiatrická léčebna v soukromých rukách

Statek Vraných z roku 1777, s pěkně opravenými barokními štíty je na návsi vlastně jedinou památkou zemědělského charakteru. Využívá jej pro svoji činnost Komunitní centrum bohnických občanů. Prohlédnout si z blízka zámek je náročné, zaměstnanci jsou zřejmě od postižených k nerozeznání, že se chceme jen podívat, nikoliv zámek odnést, nepochopili, pokoušeli se nás vytlačit za bránu. Pozdě, fotku již Jarmila stačila udělat.

Kostel Svatého Petra a Pavla

Tady je již potřeba zabrousit daleko do historie. Jeho základy, tehdy jako gotického, byly položeny ve 12. století. Současná pěkná barokní přestavba je ze století devatenáctého. Ozdobou bohnické návsi je také barokní fara.

Bývalá škola přímo proti kostelu, dnes **Kolpingův dům** – azylové centrum pro osamělé matky s dětmi, které se dostaly do neřešitelné životní situace. Mohli jsme si přečíst jaké věci rádi přijmou jako dary, pro svoji další činnost.

Odcházíme z bohnické návsi a shodujeme se v tom, že i na periferii Prahy se najde dost zajímavých míst a že nějak dělit Bohnice na staré a nové nemá žádný smysl. Nové stavby jsou vlastně všude a chce-li se jim takový turista jako jsme my vyhnout, musí je obejít podle zalesněných svahů a skal, lemujících břehy Vltavy.

Přestože Bohnice nejsou příliš rozsáhlé sídliště, mají plochu pouze 4,7 km² žije zde skoro 20 tisíc obyvatel. Snadno jsme je po vltavských svazích obešli a na nejkrásnějším místě nad Vltavou se mohli potěšit pohledem na Prahu z nejhezčí bohnické vyhlídky pojmenované Podhoří. Že tu bývá lepší výhled než během naší návštěvy je vzhledem ke čtvrtému počasí pochopitelné, ale obrysy chrámu sv. Víta na pražském hradě se v mlze rýsovaly naprosto zřetelně.

Z vyhlídky jsme se vydali podle pečlivě udržovaného softbalového hřiště, církevní logopedické školy Don Bosko a domků v tak trochu anglickém stylu, k poslednímu našemu zastavení. Málokdo v Praze tuší že tu máme panelák který je rekordman, říká se že český, moc bych zato nedal že může být i světový. Panelákový blok má délku bez mála půl kilometru, má 18 vchodů a žije v něm přes 2. tisíce obyvatel. Padlo na něj pěkných pár míchaček betonu.

No a přesně po slíbených dvou hodinách jsme u autobusu směr Kobylisy. Řeklo by se obyčejná vycházka. Ne tak úplně, již ráno na srazu nás čekalo překvapení, na cestu se s námi vydaly asistentky paní ředitelky Tereza a Karolína, i přes hodně nepříznivé počasí s námi vydržely až dokonce vycházky.

Moc nás jejich zájem a přátelský vztah potěšil, rádi je zase uvidíme a třeba nám na to příště pro ně posvítí i sluníčko. Vždyť jsou to ony, kdo pro nás vymyslely takové výlety jako bylo třeba jarní Lipno, nebo těžko překonatelné Safari Ve Dvoře Králové s pěším přesunem přes Betlém do Kuksu.

Co říci závěrem :

V lidové řeči se vžil slovo Bohnice jako symbolické označení blázince

Místní lidé to tak jistě nevidí a naše vycházka to ani zdaleka nepotvrdila.

17. října 2015 v Praze Bohnicích. Fotografie v dešti pořídily Jarmila Kočová,
Karolína Schwarzová
Cestu se snažil trochu popsat Mirek